

[Hartvig Frisch.]

naar andre Borgere skal til at anstille Betragtninger over, hvilke Blade Flertallet af Dommerne læser.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning, og hermed afsluttes denne Serie af korte Bemærkninger.

Pürschel: Ja, deri maa jeg være ganske enig med den højtærede Formand; thi hvorledes skulde jeg kunne udtale mig om, hvilke Konsekvenser det vil faa, hvis Folket giver sig til at undersøge, hvilke Aviser Dommerne læser?

Munch-Petersen: Der er blevet rejst stærke Indvendinger imod min Udtalelse om, at de danske Domstole som alle andre Landes Domstole er Klassedomstole. Det kan selvfølgelig ogsaa modbevises ved Hjælp af Grundloven, ved Hjælp af Justitsministerens Erklæring, ved Hjælp af de ærede Medlemmer Hr. Pürschels og Hr. Vagn Bros Udtalelser og ved Hjælp af selve Byrettens Domme, saa der skulde selvfølgelig ikke være nogen Tvivl om, at jeg er fuldkommen tilbagevist paa dette Punkt. Men samtidig er der af det ærede Medlem Hr. Pürschel rejst kraftige Beskyldninger mod danske Domstole, mod Nævningetingene for at have fældet urigtige Afgørelser og for at have ladet sig paavirke af, hvilke Blade de paagældende Nævninger læser, hvilke politiske Partier de tilhører o. s. v. Disse Beskyldninger er ganske vist blevet skarpt tilbagevist, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som har hævdet, at Domstolene under alle Omstændigheder er uafhængige.

Selvfølgelig kan det i og for sig være psykologisk forestaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel kan blive utilfreds med Landsrettens Afgørelse i visse Sager, da vi jo allerede tidligere har haft Lejlighed til at spørge det ærede Medlem om hans Stilling til Lovene med Hensyn til en bestemt Sag paa Traverbanen. Men bortset fra denne psykologiske Forklaring paa dette Fænomen er Spørgsmaalet, om der er noget rigtigt i dette Argument, at Folk baade maaske kan dømme ud fra deres Samvittighed, som det her siges, at Dommerne og Nævningerne altid gør, og samtidig i deres Afgørelse være paavirkede af, hvilket politisk Standpunkt, hvilket klasse-mæssigt Standpunkt, hvilket socialt Standpunkt de har. Og jeg skulde dog mene, at det er ganske oplagt, at heller ikke

Folks Samvittighed er noget ganske abstrakt, i Luften svævende; det drejer sig netop om, hvilken almindelig Samfundsopfattelse de har, og dermed ogsaa, hvilken politisk Indstilling de har.

Vi beskylder ikke fra vor Side de enkelte Dommere for bevidst at handle mod deres Samvittighed, naar vi siger, at Domstolene er Klassedomstole. Det interesserer os slet ikke, hvorvidt det er saaledes i enkelte Tilfælde eller ej. Men vi beskylder Domstolene som saadanne, som Institutioner i det kapitalistiske Samfund, for at være Klassedomstole, og vi understreger dette ogsaa ved Hjælp af den politiske og sociale Stilling, som Flertallet af Dommerne har. Og dette er i og for sig det samme, som det ærede Medlem Hr. Pürschel for det første hævder over for den Del af Retsplejen, som han er utilfreds med, og for det andet ogsaa maa indrømme med Hensyn til Domstolene i Almindelighed, naar han siger, at Domstolene giver Udtryk for den Samfundsopfattelse, der er nedlagt i Lovene. Dette paastaar han ikke er Klassejustits. Men Lovene er skrevet til Beskyttelse af det bestaaende Samfund, og naturligvis, naar det bestaaende Samfund er et Klassesamfund, er ogsaa Domstolene Klassedomstole.

Mine Bemærkninger om Retsformandens Belæring tilbageviste det ærede Medlem Hr. Vagn Bro ved at sige, at Retsformanden altid ind imellem sagde: Men i øvrigt maa Nævningerne afgøre Sagen. Ja, det siger virkelig ogsaa enhver Statsadvokat: I øvrigt maa Nævningerne afgøre Sagen. Men naar nu Sagen om Hagekorsflaget har været fremdraget her, saa har vi dog ogsaa her et typisk Eksempel paa, hvorledes Retsformanden skildrer Sagen saaledes, at han faktisk supplerer Statsadvokatens Anklagetale. Det viser yderligere, at det fra Regeringens Side har været Mening med denne Sag, at der skulde have været fældet Dom. Man har ikke flyttet Sagen til Viborg Nævningeting, hvilket der ikke kunde være nogen formel Begrundelse for, og hvilket vilde have været alt for oplagt, saaledes at enhver kunde have set, hvad Hensigten var med det. Men man har flyttet den til København, og man har haabet paa at faa en Straffedom i denne Sag.

I Virkeligheden er det saaledes, at der intet som helst, selv juridisk, Grundlag var for Straf i denne Sag, idet Hagekors-Flaget, som det ogsaa blev fastslaaet ved Nævningernes Kendelse, ikke var notificeret, og Udenrigsministeren burde derfor allerede, da Gesandten henvendte sig til